

Emily D. Beňová

Až
pravda
zvitězí

Emily D. Beňová

Až
pravda
zvíťzí

Napsala: © Emily D. Beňová
Překlad: Emília Beňová
Jazyková úprava: Martina Šedivá, Barbora Jagnešáková
Obálka: © Zuzi Maat
Vydala: Emília Beňová
Rok vydání: 2023, první vydání

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, uchovávána v rešerzných systémech nebo přenášena jakýmkoli způsobem včetně elektronického, mechanického, fotografického či jiného záznamu bez předchozího písemného souhlasu autora, respektive vydavatele.

ISBN: 978-80-69026-00-1

Pro mé dcerky Viktorii a Karin,
které jsou smyslem mého života.

Pro Elis, Soničku a Barborku,
protože bez Vás by to nešlo.

1. KAPITOLA

Jamie, můj, a přitom ne můj bratr, je ve vězení, kde zůstane třicet let. Jeho společníci setrvají za mřížemi kratší dobu, ale i tak jim to přeju. Svůj trest si zaslouží. Bohužel, Eleanor to život nevrátí a já musím jít dál.

Je začátek léta. Jsem poslední den v podniku, pak pobudu čtyři dny v New Yorku, kde si plánuju při práci i odpočinout. Cestuju zítra, ale sbalený jsem už skoro týden. Doopravdy se už nemůžu dočkat. Potřebuju vypadnout a zažít trochu změny. Půjde sice o pracovní cestu, ale i malá změna je změna, kterou zoufale potřebuju.

Hodiny ukazují krátce po jedné, když se ozve zaklepání na dveře. Hned se otevrou a ukáže se v nich moje sekretářka Samantha.

„Promiňte, pane, je tu pan Booster.“

„Ať vejde,“ požádám ji a ona odejde. Za chvíli se objeví v kanceláři Tonny.

„Omlouvám se, že ruším, Colline,“ řekne starší muž v tmavém smokingu, který drží v ruce jakési papíry. „Nepodepsal jsi jeden dodatek. Je to třeba uzavřít, protože příští týden tu nebudeme.“

„O co jde?“ zeptám se a odsunu rozečtené papíry stranou.

Přistoupí ke mně a položí přede mě tenký arch papírů. „Je to dodatek, kterým jsme potvrdili, že zrekonstruování muzea potrvá kvůli střeše déle, než jsme původně plánovali.“

„Ach, jistě. Jak to, že jsem to nepodepsal?“

Tonny zvedne obočí. „To musíš vědět ty. Poslední měsíce

jsi jako vyměněný.“

Má pravdu. Od Eleanořiny smrti jsem častěji hlavou v oblacích, nesoustředím se na věci jako kdysi, což mě dost brzdí. Jeho otázku raději ignoruju a nahlédnu do smlouvy, abych si ji zběžně prošel a připomněl si, co právě podepisuju. Pak připojím několik dalších podpisů a papíry mu vrátím.

„Děkuji.“

„Není zač. Zítra vyjíždíme v šest ráno?“

Přikývne.

„Fajn, dohodnuto.“

„Myslím, že cesta do New Yorku ti prospěje.“

„Doufám.“

Muž zakašle a s papíry v ruce se pohne ke dveřím. S rukou na klíce se ale zastaví. „Mimochodem,“ řekne, aby přerušil ticho a přinutil mě ho vnímat, „pojede s námi i moje sekretářka.“

„Tesa? Myslel jsem si, že pojedeme jen my dva, statik a stavební inženýr. Plánovali jsme jet jedním autem i se šoférem. Proč bereš i svou sekretářku?“

„Jen pro jistotu. Jeden nikdy neví, jestli ji nebudeme potřebovat.“

„V pořádku, ale pak tedy musíme jet dvěma auty.“

„Ano, to už je zařízené.“

„Fajn. V podstatě je to jedno. Zítra v šest se setkáme před podnikem.“

„Podle plánu,“ souhlasně přikývne Tonny a pak odejde.

V mobilu mi pípne zpráva. Klepnu na ni, a když se telefon rozsvítí, spatřím esemesku od Emily.

Vežmu telefon do ruky a přečtu si text.

Klep! Klep!

Co?

Dveře se nečekaně otevřou, ale neobjeví se v nich moje sekretářka, jak očekávám, ale Emily. Překvapený jejím příchodem jen zamrkám. „Emily, co tady děláš?“

„Překvapení,“ řekne spokojeně, a než se vydá ke mně, už stojím. „Řekla jsem si, že když mě celé pololetí odmítáš navštívit, vezmu si volno a přijdu já za tebou.“

Políbí mě na tváře a kabelku položí na moji židli.

„To je od tebe milé, ale... Přišla jsi trochu nevhod.“

„Jak to? Vždyť je pátek a ty brzy končíš.“

„Zítra cestuju do New Yorku.“

„Na dovolenou?“ zeptá se.

„Ne, na služební cestu.“

„Proč mě to nepřekvapuje,“ poznamená ironicky. „Kdy si dáš pauzu?“ Posadí se na moji židli. Otočím se k ní a opřu se o stůl.

„Pauza by mě zabila.“

„Právě naopak. Jsem přesvědčená, že právě dovolená by ti pomohla. Musíš se dát dohromady, bratráčku. Od rozvodu jsi jako vyměněný. A podívej se do zrcadla. Vypadáš jako reklama na horor. Spíš vůbec?“

„Málo.“

Povzdechne si. „Opravdu jsi přesvědčený o tom, že jsi udělal dobře?“ zeptá se mě a něžně se na mě zahledí.

„Co máš na mysli?“

„Netvař se, že mi nerozumíš. Mluvím o Eleanor a vašem rozvodu, se kterým jsem nikdy nesouhlasila.“

Když vysloví její jméno, srdce mi udeří jako těžký zvon. Její jméno jsem neřekl nahlas celé měsíce. Všem jsem výslovně zakázal ji zmiňovat, ale zastavit Emily je nemožné.

Překříží si ruce na prsou a zamračí se. „Tvé mlčení mluví

za všechno.“

„Náš vztah by stejně neměl budoucnost.“

„Protože to řekla babička?“

„Protože to tak jednoduše je. Byli jsme každý jiný.“

„Možná ano, ale protiklady se přece přitahují.“

„Nech to být. Už na tom nezáleží. Co bylo, to bylo.“

„Viš, ani bych tohle téma nezmínila, jenže když se na tebe dívám, nedá mi to. Musíš ji nechat jít, pokud se chceš opravdu pohnout dál a bez ní.“

„Nechal jsem ji jít.“

„Vážně? Tak proč máš na displeji mobilu pořád její fotku? Tohle šťastně rozvedený muž nedělá.“

Má pravdu. Co jí na to mám říct? „Jak víš, že tam pořád mám její fotku?“

Rychle popadne můj mobil, rozsvítí ho a otočí displejem ke mně, aby mi ukázala fotku, kterou mi kdysi poslala.

„Opravdu jsi přesvědčený o tom, že jsi udělal dobře, když jsi přistoupil na rozvod?“

Znejistím. Mám jí prozradit pravdu? Vezmu si telefon a položím ho na stůl trochu hlučněji, než jsem plánoval. Pak si rukou přeždu po tváři.

„Komu chceš lhát, Colline? Sobě nebo okolí?“

Povzdechnu si. „Nech to tak, Emily. Je to komplikované.“

„Ty to nech bejt, jestli jsi přesvědčený, že rozvod byla správná volba. Pořád máš její fotku v mobilu.“

„To neznamená vůbec nic.“

„Nic?“ Vysměje se mi. „Miluješ ji, Colline. I po tak dlouhé době ji stále miluješ, a to znamená hodně.“

Začnu se procházet po kanceláři.

„Nemyslíš, že trápení už bylo dost? Ona tě milovala, Colline. Myslela jsem si, že vám to vyjde a že zůstanete spolu

napořád. Proč jsi ji nechal odejít? Proč ses s ní rozvedl, když je očividné, že teď trpíš, protože ji miluješ?”

„Protože jsem neměl na výběr,“ řeknu rezignovaně s rukama opřenýma o parapet a pohledem upřeným na Boston, který se rozprostírá přede mnou jako velké mraveniště.

Slyším zapraskání křesla. Emily vstala a najednou stojí vedle mě a dívá se na stejnou scénérii.

„Udělej, co cítíš, Colline. Buď ji necháš odejít, nebo jí dáš šanci. Vám oběma.“

Přivřu oči. Mám chuť prozradit jí, jak to bylo doopravdy, ulevit si tím, že se jí svěřím, ale vedlo by to někam?

Jenže když budu zticha, ona nepřestane. A svými slovy mě zabíjí. Jednou jsem už umřel, nechci to zažít podruhé. Očividně nebudu mít na výběr. Pokud chci, aby přestala mluvit o Eleanor, budu jí muset říct pravdu.

„Nechci na tebe tlačit ani tě nutit do něčeho špatného. Možná máš pocit, že mám v úmyslu svést tě z cesty, ale není to tak. Jen se ti snažím dodat odvalu. Babička to přežije. A na média se vykašli! Jamie je v base a odsedí si svůj trest. Už vám nebude stát v cestě. A Ryan... Jsem si jistá, že i s ním si poráďíš, bude-li třeba. A možná ani nebude. Už šest měsíců žije svůj život a o tebe ani o Eleanor se vůbec nezajímá. Popřemýšlej o mé nabídce a rozhodni se. Potom se pustíme do pátrání a najdeme ji. Jako kdysi, pamatuješ?“ pobízí mě s úsměvem.

„Proč si myslíš, že nevím, kde je?“

Podívá se na mě a já její pohled opětuju. Znejistí. „Víš, kde se nachází?“

Povzdechnu si, narovnáám se a strčím si ruce do kapes kalhot.

„Víš to, ale neudělal nic pro to, abys ji přivedl zpátky?“

zamrká. „Nerozumím ti. Přece ji miluješ. Podle toho, co vídím, je mi jasné, že bys za ni i dýchal. Kde je tedy problém?“

„Opravdu to chceš vědět?“

Zpozorní ještě víc. „Copak někoho má?“

Myslím, že je načase říct pravdu. Po dlouhých měsících se někomu svěřit mi přijde jako osvobození a skvělý nápad. Emily je člověk, který umí poslouchat i uchovat tajemství, které musí zůstat tajemstvím už navždy.

„Pojď, popovídáme si,“ řeknu nakonec. Vrátím se ke stolu, vezmu si mobil i kufřík a jí podám kabelku.

„Můžeš už skončit?“

„Jsem ředitel. Můžu cokoliv. Jsi tady autem?“

„Do Bostonu jsem přijela autem, ale sem jsem si vzala taxi. Byla jsem už i u vás doma a dala jsem si s Caroline drink.“

„Fajn, tak pojď. Musím ti něco říct.“

„Tvůj výraz se mi nelíbí.“

„Jen pojď. Všechno ti řeknu, ale ne tady.“

Přikývne, pohne se ke dveřím a já ji následuju. Samantha v tu chvíli vyskočí na nohy.

„Dnes odejdu dřív. Pokud by mě sháněl Tonny, řekněte mu, aby mi zavolal na mobil.“

„Ano, pane.“

Po chodbě přejdeme k výtahům a svezeme se do garáží. Emily se na mě znovu podívá a zamračí se. Je mi jasné, že je hodně zvědavá.

„Mám se bát?“ zeptá se nedočkavě.

„Ne, ale pravda se ti určitě nebude líbit.“

„Takže se bojím,“ řekne upřímně.

Dálkovým ovladačem otevřu své auto.

„Dnes nejsi s řidičem?“

„Už mě nevozí šofér. Řídím sám.“

„Proč?“

„Protože chci být sám.“

„Stal se z tebe introvert. To je špatné.“

„Myslím, že je mi to jedno.“

Nasedneme do auta a zapneme si bezpečnostní pásy.

„Kam jedeme?“

„Na místo, kde budeme sami, abychom si mohli nerušeně popovídat.“

„Opravdu mě děsíš, Colline. Začínám tušit, že se stalo něco hodně vážného, ale chci to slyšet. Možná pak pochopím, proč nejedeš za Eleanor a raději takhle trpíš.“

Zamířím do části ve městě, kde se staví nový komplex nákupního centra. První patra jsou hotová, ale budova má do dokončení ještě hodně daleko. Z důvodu deštivé sezóny je výstavba na několik dní zastavená.

Poslední tři dny jen prší a pracovat v mokřém terénu je nejenom nezodpovědné, ale také nebezpečné. Skutečně nepotřebuju, aby se někomu stal úraz. Mému dobrému jménu by to určitě nepřidalo.

Skrz brány, od kterých mám univerzální klíče, se dostaneme až dovnitř a já váhám, jestli jsem nemohl vybrat i lepší místo.

„Proč jsme přijeli právě sem?“ zeptá se Emily, když přeskóčí louži a vejde za mnou do budovy bez oken.

„Protože tady nikdo není a budeme mít soukromí.“

„K čemu je nám tolik soukromí? Proč jsme nešli do nějaké restaurace?“

„Věř mi. Tohle je nejlepší místo. Pokud jsi hladová, do restaurace můžeme zajít později.“

„Nejsem, jen...“

„Důvěřuj mi,“ požádám ji, a když dojdeme do provizorní

kanceláře vedoucího stavby, nabídnu jí židli. Nezaváhá a sedne si. Já obejdu stůl a nahlédnu do papírů. Tvářím se, že je čtu, ve skutečnosti jen oddaluju nevyhnutelné.

„Jak dlouho mě chceš takhle napínat?“

Rozepnu si jeden knoflík na saku a sednu si naproti ní za stůl. Potom si rukou promnu tvář. *Jak mám začít? Jak jí to mám říct? Bude to pro ni obrovský šok? Ztěžka si povzdechnu.*

„Colline, mluv! O co jde? Proč tolik tajemna?“

„Je mrtvá,“ řeknu přímo, bez okolků či otálení, a ona ztuhne. Otevře ústa a na tváři se jí objeví kamenný výraz. Potom se usměje, ale vzápětí znovu zvažní.

„Žertuješ?“

Zavřu oči a zatnu zuby.

„Colline, to přece... Mrtvá? Jak... myslela jsem si... Bože!“ vydechne nakonec. „Média přece zmiňovala rozvod.“

„Řekli jsme jim jen to, co jsme považovali za správné.“

„Jak je to možné? Co se děje? Byla nemocná? Nebo v tom má prsty Ryan? Ublížil jí? Proboha, vysvětli mi to a mluv! Jak k tomu došlo?“

„Jamie ji unesl. Chtěl ji vyměnit za majetek Wainů. Byl rozhodnutý jí ublížit, pokud odmítnu.“

„A ty jsi odmítl?“

„Ne. Řekl jsem mu, že na jeho podmínky přistupuju, ale pak tam dorazila policie a začala se střelba. Skočil jsem na Eleanor, abych ji ochránil, ale zasáhla ji kulka. Do ramene. Vypadalo to na čistý průstřel.“

„Bože můj!“

„V nemocnici zemřela. Nezvládla to.“

V očích mám slzy a Emily pláče spolu se mnou.

„Nevím, co na to mám říct, Colline. Jsem v šoku a zároveň mě to moc mrzí. Netušila jsem to. Promiň, je mi to líto.“

„Uběhlo už šest měsíců a já pořád nemůžu uvěřit, že není mezi živými. Miluji ji víc než svůj život, Emily. Pořád ji miluju a myšlenka na ní mě zabíjí. Dokola si kladu otázky, na které neumím najít odpovědi. Proč to skončilo takhle? Proč zemřela?“

Emily vstane a dojde ke mně, aby mě objala. Nebráním se. Sevřu ji v náručí a rozpláču se. Teprve po chvíli jsem znovu připravený pokračovat.

Emily se odtáhne a sedne si na okraj stolu.

„Dal bych i život za to, aby se vrátila, ale nastoupila do vlaku, který nemá zpáteční lístek. Pokud bych věděl, že to skončí takhle, nikdy bych jí nedovolil odejít a nedal jí podepsat rozvodové papíry.“

„Nemohl jsi to vědět.“

„Pokud bych byl pohotovější a shodil ji na zem dřív...“

„Nemůžeš za to, Colline. Některé životní události prostě nezměníš. Ten nahoře s ní měl jiné plány.“

„Nikdy jsem ji neměl opustit.“

„Nemohl jsi to tušit.“

Povzdechnu si. Má pravdu, ale i tak cítím tíhu, která mě zabíjí.

„Oficiálně jste tedy rozvedení?“ změni téma.

Zatáhnu nosem. „Ne. Rozvodové papíry jsem právníkovi nikdy nedal,“ povím, utírajíc si slzy. „Řekli jsme to jen médiím, aby se v tom nevrtili víc, než je třeba. Jane přišla s návrhem, abysme všechno ututlali, protože takhle prý naše dobré jméno utrpí méně. Média jsme informovali, že jsme se rozvedli a že Jamieho zatkli pro machinace s firemními penězi. Nevědí, jak to bylo doopravdy, a asi je to tak lepší.“

Emily se projde po provizorní kanceláři a obejmeme se rukama. „Proč jsi mi to neřekl dřív? Proč jsi mě nechával

v přesvědčení, že jste se rozvedli?“

„Netuším. Myslel jsem si, že tak to postačí i tobě. Že to jednoduše přijmeš a nebudeš se o to víc zajímat.“

Smutně se usměje. „Jako bys mě neznal.“

Taky se usměju a dám si ruce do kapes kalhot. „Někdy mám dojem, že jsme se jen rozvedli a ona si žije svůj život. Možná by se mi ta představa líbila mnohem víc.“

„Kde je pohřbená?“

Zavrtím hlavou. „Nikde. Jane ji dala zpopelnit a její popel jsme rozprášili po panství. Ani nevím, jestli si to tak přála. Možná chtěla ležet vedle matky. Všechno se stalo moc rychle. Ani jsme ji nemohli důstojně pohřbít, jak by si zasloužila.“

Znovu mě pohládí po rameni a pak mi pevně stiskne ruku. „Možná tě to neutěší, ale teď už je v bezpečí.“

A já znovu pláču. „Víš, jaká byla její poslední slova?“

Zavrtí hlavou.

Usměju se. „Přiznala, že mě miluje. Doufám, že zaslechla, že jsem jí řekl totéž.“

„Určitě to věděla.“

„Měl jsem tě poslechnout už na začátku, Emily, a dát jí víc lásky.“

„Nemohl jsi vědět, že se to stane.“

„Byl jsem hlupák a nevážil si jí, jak si zasloužila. Teď bych upsal duši i ďáblu, jen aby žila. Kdybych dokázal vrátit čas, všechno by bylo jinak. Nedržel bych si ji od těla, ale pevně u sebe a už nikdy ji nepustil. Možná by se potom nic z toho nestalo.“

„Nemůžeš za to. Byla to jen krutá shoda náhod. A kdo ji vlastně zastřelil? Policie? Nebo Jamieho lidé?“

„Podle expertízy Jamieho lidé.“

„Takže zemřela na místě?“

„Ne. Umřela až v nemocnici, i když se jí hned po postřelení na okamžik zastavilo srdce. V hale, kde se to stalo, se jí podařilo záchranářům oživit, ale v nemocnici dobojovala. Ani mě k ní nepustili. Pokud by nebylo Jane, netuším, jak bych dokázal všechno zařídit sám. Někdy vytočím Eleanořino číslo, i když je mi jasné, že to nezvedne.“

Emily si kapesníkem utře oči a zhluboka se nadechne. „Cesta do New Yorku ti určitě udělá dobře. Na chvíli odtud vypadneš a přijdeš na jiné myšlenky.“

Usměje se. „Snad máš pravdu. Bude to jen služební cesta, ale neumím si představit, co bych dělal, kdybych nepracoval. Myšlenky se mi podaří zastavit jen v práci, a proto v ní trávím skoro celou dobu.“

„Úplně ti rozumím.“

Povzdechne si. „Ani nevíš, jak se mi teď ulevilo. Všechno v sobě držím celé měsíce a měl jsem dojem, že se zadusím.“

„Kéž bych ti uměla nějak pomoci.“

„Čas prý zahojí všechny rány, zbývá mi tedy jenom čekat.“

„Čas nezhojí rány, Colline. Jen tě naučí, jak s nimi žít. Musíš jít dál.“

„Vím. Ani její fotku bych neměl mít v mobilu, jenže je to to jediné, co mi po ní zbylo. Jediný důkaz o tom, že byla skutečná. Nemůžu a nechci ji nechat jít. Nedokážu to.“

Přistoupí ke mně a chytí mě za ruku. Pevně mi ji stiskne a něžně se na mě podívá. „Jsem tady pro tebe, bratráčku, a vždycky budu. Mysli na to.“

Přikývnu a pevně ji obejmou. „Děkuji, Emily. Jsi světlo v mojí temnotě.“

„No,“ odvětlí spokojeně a odtáhne se, ale stále mě objímá kolem pasu, „jestli je to tak, jak říkáš a já jsem tvoje druhá duše, dovol mi, abych tě pozvala na hamburger.“

Odtáhnu se od ní. „Na hamburger?“

„Copak je pro velkého pána hamburger něco podřadného?“

Usměju se. Konečně se cítím líp, jako by ze mě spadl těžký balvan. „Ne, jen jsi mě zaskočila. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy jedl hamburger.“

„Právě proto je nejvyšší čas na změnu.“

„V pořádku.“

„Výborně. Takže pojedeme do centra, dáme si dva velké burgery a projdeme se po městě.“

„Proč ne? Moc rád.“ Usměju se, a když vykročíme, pocítím, jak ze mě opadá tíha. Je osvobozující říct pravdu. Ale spoň někomu, kdo mi pomůže nést břemeno. Cítím se volnější, lehčí, jako bych ze sebe shodil kus skály, která mě tížila na duši.

2. KAPITOLA

Po rozvleklé cestě do New Yorku jsem rozlámaný a unavený, ale přišli jsme včas. Právě se přesouváme do hotelu, ve kterém jsme ubytovaní, a odtud půjdeme na oběd, který pro nás zajistila dobrosrdečná ředitelka starobince paní Blantová přímo v jejich budově. Právě kvůli ní jsme dnes tady.

Vybrala si nás jako firmu, která jim opraví historickou budovu domova pro staré lidi. Pro mě jako ředitele firmy je to pocta a zároveň krok vpřed.

Nemám ve zvyku chodit na taková setkání osobně, jenže právě proto, že je to v jiném městě, daleko od Bostonu, jsem se rozhodl, že tomu dám šanci. Něco mě sem táhlo jako magnet. Asi to byla vidina změny, kterou zoufale potřebuju už půl roku.

V hotelu si pouze odložíme zavazadla a spěcháme do budovy starobince, kterou dělí od hotelu jen jedna ulice. S lidmi z firmy se shodneme na tom, že půjdeme pěšky, abychom si prohlédli okolí a zároveň se po dlouhých hodinách strávených v autě trochu protáhli.

Když se ocitneme před budovou, zastavíme a okamžitě si obhlédneme stavbu, kterou budeme přestavovat a renovovat.

„Co si o tom myslíš, Tonny?“ zeptám se přítele po své levici a on se pozorně zadívá na budovu.

„Nevypadá až tak špatně, jak jsem si myslel, ale restaurování je nevyhnutelné. Vidíš ty okenní římsy? Drží jen tak-tak.“

„Podle plánů,“ zapojí se do rozhovoru statik, „je záměrem zachovat historický vzhled budovy.“

Přikývnu, že rozumím. „Pak to bude i náš záměr. Střecha vypadá v pořádku.“

„Ta se měnila před dvěma lety,“ upřesní inženýr a Tesa, mladá sekretářka, kterou zavolal Tonny, si prohlíží budovu a v ruce drží pero i diář. Na rameni se jí houpe malá černá kabelka, která splývá s jejím tmavým sakem a sukni.

Nechápu, proč mladá žena nosí tak ošresné tmavé věci, které jí tlumí barvu pleti, protože má zrzavé vlasy. Nevěnuju jí však příliš pozornosti. Znovu se zahledím na budovu, když vtom z hlavních dveří vyběhne starší malá žena, možná padesátice, která k nám směřuje v doprovodu jakéhosi mladíka.

Žena má na sobě bordový kostým, kolem krku elegantní bílou šálu a má tak husté a kudrnaté vlasy, že pokud by se otočila, nabyl bych dojmu, že má místo hlavy květák.

„Dobrý den, srdečně vás tady vítáme,“ řekne milým hlasem a potřese si rukama. Každému zopakuje své jméno a potom věnuje pozornost mně. „Je nám ctí, že jste přijel osobně, pane Waine. Velmi mile nás to překvapilo. Teď, pokud dovolíte, bych vás ráda pozvala na oběd.“

Muž po její pravici se na nás jen zdvořile usmívá a teprve později se dozvíme, že je to její syn, který po ní všechno přebere.

Budova vypadá zevnitř zachovaleji než zvenčí. Obdivuju hlavně zařízení, díky kterému se necítím jako někde v nemocnici, ale v rodinném domě.

Procházíme po chodbě, po které korzují ošetřovatelky a pacienti v pokročilém věku. Během chůze nahlížím do pootevřených pokojů a na základě toho, co vidím, usoudím,

že jsou zde i lidé, kterým nohy nahradily vozíčky.

Na konci chodby zabočíme doleva a přesuneme se až k zimní zahradě, která slouží také jako jídelna. Přes prosklené stěny je vidět čtvercový dvůr, který působí jako malý park plný květin a laviček. Je to tady moc pěkné.

Jídelna je prázdná. Podívám se na hodinky a znejistím. Je minuta před dvanáctou. Kde jsou ostatní lidé? Proč jsme tady jen my? Nebudou jíst? Snad je nenechají hladové jen kvůli nám.

Paní Blantová nám řekne, abychom se posadili za prostřený stůl, a když tak uděláme, usadí se i ona se synem na svá místa. V tu chvíli se objeví ve dveřích spousta lidí, kteří před nás začnou pokládat talíře plné jídla.

Oběd plyne v klidném duchu a hned po něm se přesuneme do haly s televizí, kde stařečci sledují filmy. Potom se jídelna naplní znovu, ale tentokrát těmi, co sem patří.

O restaurování diskutujeme téměř tři hodiny. Dohodneme detaily, datum zahájení už tohle pondělí a naše podmínky. Paní Blantová a její syn, ze kterého se nakonec vyklube celkem sečtělý podnikatel, s našimi podmínkami souhlasí, a proto celý náš kontrakt zpečetíme potřesením rukou.

Když odcházíme, pan Blant nám popisuje rozsah škod. Poslouchám ho se zájmem a soustředěně, ale za oknem jídelny zahlédnu postavu, která mě zaujme. Tlačí ženu na vozíčku. Všimnu si, že je to blondýnka, a srdce mi udeří až do žeber. Přes záclony toho až tak moc nevidím, ale odpřísáhl bych, že jsem v ní zahlédl...

Jenže to není možné.

„Colline,“ osloví mě Tonny.

Všichni se na mě dívají, díky čemuž nabydu dojmu, že mi něco uniklo. Vlastně jsem si jistý, že o něčem hovořili, ale já

jsem je vůbec nevnímal.

„Stalo se něco?“ zeptá se mě znepokojeně Tonny.

„Měl jsem dojem, že vidím...“ zaseknu se, protože najednou si připadám jako hlupák. *Co to žvaním?!* okřiknu se v duchu. „O co jde?“ změním téma a promluví pan Blant.

„Chtěl jsem vědět, jak dlouho bude trvat restaurování.“

Podívám se na budovu a zvážím možnosti. „Těžko říct. Můžou se objevit nečekané a skryté problémy, které teď nevidíme, ale obvykle nám oprava tak velké budovy trvá tři až čtyři týdny. Samozřejmě záleží i na počasí.“

Mladík přikývne.

„Jak dlouho se zdržíte v New Yorku, pane Waine?“ zajímá se paní Blantová.

„Ve středu se vracím zpátky.“

„Och, to je škoda. V pátek slavíme padesáté výročí našeho domu pro seniory. Bylo by nám velkou ctí, kdybyste se tady zdržel trochu déle jako náš čestný host.“

„Děkuji za pozvání, paní Blantová, ale obávám se, že mě budou potřebovat v podniku.“

„Pan Wain to ještě zváží,“ zasáhne do rozhovoru Tonny a poklepe mě po rameni. „Nakonec, podnik bez tebe za pár dní určitě nezkrachuje.“

Podívám se na Tonnyho a mám chuť mu vynadat. Neplánuju tady zůstat déle, a už vůbec se nehodlám zúčastnit nějaké zábavy v domově pro důchodce. Kromě toho, na tanec a hudbu se necítím. Ještě ne.

„Pokud dovolíte, musíme jít. Máme za sebou dlouhou cestu a potřebujeme si odpočinout,“ pokračuje Tonny. „V pondělí se tady zastavíme a začneme s prací. Na shledanou.“

„Na shledanou a děkujeme,“ řekne paní Blantová. Její syn